A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2019. július 29. * [i]

„Fellebbezés – Dömping – Egyes, Kínából származó termékekre vonatkozó, végleges dömpingellenes vám kivetése – (EU) 2015/1429 végrehajtási rendelet – 1225/2009/EK rendelet – A 2. cikk (7) bekezdésének a) pontja – Rendes érték – Piacgazdasággal rendelkező harmadik országban alkalmazott ár alapján történő megállapítás – A megfelelő harmadik ország kiválasztása – Ugyanazon vizsgálat alá eső, piacgazdasággal rendelkező harmadik ország – Kiigazítások”

A C-436/18. P. sz. ügyben,

a **Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd** (székhelye: Taiyuan [Kína], képviselik: E. Vermulst és J. Cornelis advocaten)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. július 2-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: J.-F. Brakeland és A. Demeneix, meghatalmazotti minőségben),

alperes az elsőfokú eljárásban,

az **Eurofer**, **Association Européenne de l’Acier, ASBL** (székhelye: Luxembourg [Luxemburg], képviselik: J. Killick barrister, G. Forwood és C. Van Haute avocates),

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: C. Lycourgos tanácselnök (előadó), Juhász E. és M. Ilešič bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd fellebbezésében az Európai Unió Törvényszéke 2018. április 23-i, Shanxi Taigang Stainless Steel kontra Bizottság ítéletének (T-675/15, nem tették közzé, a továbbiakban: a megtámadott ítélet, EU:T:2018:209) hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék elutasította a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó, végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2015. augusztus 26-i (EU) 2015/1429 bizottsági végrehajtási rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetét (HL 2015. L 224., 10. o.; a továbbiakban: vitatott rendelet).

Jogi háttér

2 Az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL 2009. L 343., 51. o.; helyesbítések: HL 2010. L 7., 22. o.; HL 2016. L 44., 20. o.; a továbbiakban: alaprendelet) „A dömping tényének a megállapítása” című 2. cikke a (7) és (10) bekezdésében a következőképpen rendelkezett:

„(7)

a) A nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más észszerű alapon megállapítható, ideértve a hasonló termékért a Közösségben ténylegesen fizetett vagy fizetendő árat, és azt szükség esetén megfelelően módosítani kell úgy, hogy egy észszerűen elfogadható haszonkulcsot is magában foglaljon.

A megfelelő, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot megalapozott módon, a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével kell kiválasztani. A határidőket szintén figyelembe kell venni; ha mód van rá, olyan, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik.

[…]

b) […] a vizsgálat kezdeményezésének idején [Kereskedelmi Világszervezet (WTO)]-tag, nem piacgazdasággal rendelkező országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek megfelelően kell meghatározni, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy

piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) pontban megállapított szabályokat kell alkalmazni.

[…]

(10) Az exportár és a rendes érték között tisztességes összehasonlítást kell végezni. Ezt az összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló különbségeket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe kell venni. […]”

A jogvita előzményei

3 A fellebbező Kínában székhellyel rendelkező vállalat, amely elsősorban acéltermékek, különösen rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek gyártásával és forgalmazásával foglalkozik.

4 Miután az Eurofer, Association européenne de l’acier, ASBL (a továbbiakban: Eurofer) 2014. május 13-án panaszt nyújtott be, az Európai Bizottság 2014. június 26-án értesítést tett közzé a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó dömpingellenes eljárás megindításáról (HL 2014. C 196., 9. o.).

5 A dömping és az európai uniós gazdasági ágazatot ért kár vizsgálata a 2013. január 1-je és december 31. közötti időszakra terjedt ki. A kár felmérése szempontjából releváns fejlemények vizsgálata a 2010. január 1-jétől 2013. december 31-ig tartó időszakra terjedt ki.

6 A dömping és a kár megállapítása érdekében az eljárás megindításáról szóló értesítés a kínai és tajvani exportáló gyártók, valamint az uniós gyártók esetében mintavételt írt elő. A fellebbezőt kiválasztották a négy kínai exportáló gyártóból álló, a vizsgálat keretében összeállított mintába.

7 Az eljárás megindításáról szóló értesítésben a Bizottság tájékoztatta az érdekelt feleket arról, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerinti megfelelő, piacgazdasággal rendelkező harmadik országként (a továbbiakban: analóg ország) az Egyesült Államokat tervezi figyelembe venni. A Bizottság felhívta az érdekelt feleket, hogy tegyék meg az ezzel kapcsolatos észrevételeiket, jelezve számukra, hogy a rendelkezésére álló információk szerint az analóg ország kiválasztása során figyelembe vehető többi piacgazdasággal rendelkező ország az Indiai Köztársaság, a Dél-Afrikai Köztársaság, a Koreai Köztársaság és Tajvan.

8 A fellebbező nem nyújtott be az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének b) pontja szerinti, piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozás jogállása (a továbbiakban: MET) iránti kérelmet. A fellebbező 2014. július 6-án benyújtotta az analóg ország kiválasztására vonatkozó észrevételeit, melyekben azt állította, hogy az Egyesült Államok nem megfelelő választás, és javaslatot tett Tajvan kiválasztására. 2015. február 13-án a fellebbezőt, a kérésére, a Bizottság meghallgatta.

9 Ez az intézmény 2015. március 24-én elfogadta a Kínai Népköztársaságból és Tajvanról származó, rozsdamentes acélból készült, hidegen síkhengerelt termékek behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, (EU) 2015/501 bizottsági rendeletet (HL 2015. L 79., 23. o.). Ez a rendelet a fellebbező e termékek Unióba irányuló exportjára 24,3%-os ideiglenes dömpingellenes vámot vetett ki 2015. március 26-tól számított hat hónapon keresztül.

10 A fellebbezővel folytatott több levélváltást követően, amely során a fellebbező megismételte kifogásait azzal kapcsolatban, hogy analóg országként az Egyesült Államokat, nem pedig Tajvant választották ki, a Bizottság 2015. augusztus 26-én elfogadta a vitatott rendeletet, amely módosította a 2015/501 végrehajtási rendeletet, és 24,4%-os dömpingellenes vámot vetett ki a fellebbező által gyártott, említett termékek Unióba irányuló behozatalára.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

11 A Törvényszék Hivatalához 2015. november 20-án benyújtott keresetlevelével a fellebbező a vitatott rendelet részleges megsemmisítése iránti keresetet terjesztett elő.

12 A Törvényszék első tanácsának elnöke 2016. július 19-i végzésével engedélyezte, hogy az Eurofer a Bizottság kérelmeinek támogatása végett beavatkozzon.

13 Keresete alátámasztása érdekében a fellebbező három jogalapot terjesztett elő. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának megsértésére alapított, két részből álló első jogalapban a fellebbező elsődlegesen arra hivatkozik, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta ezt a rendelkezést azáltal, hogy analóg országként Tajvan helyett az Egyesült Államokat választotta ki, másodlagosan arra, hogy a Bizottság az említett rendelkezés szerinti rendes érték képzésekor nem végezte el a gyártási folyamattal és a nyersanyagokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos különbségek miatt szükséges kiigazításokat. A második jogalapban a fellebbező azt állította, hogy a Bizottság megsértette e rendelet 2. cikkének (10) bekezdését azáltal, hogy megtagadta az egyik egyesült államokbeli exportáló gyártó belföldi szállítási költségei miatt szükséges kiigazításokat. A két részből álló harmadik jogalapban a fellebbező azt állította, hogy a Bizottság megsértette az említett rendelet 3. cikkének (2), (6) és (7) bekezdését egyrészt a Kínából és Tajvanról származó behozatal és annak az uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatása közötti okozati összefüggés értékelése, másrészt az e gazdasági ágazatnak okozott kár megállapítása tekintetében.

14 A megtámadott ítéletben a Törvényszék e jogalapok mindegyikét elutasította, és így a kereset egészét elutasította.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

15 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– a fellebbezőt érintő részében semmisítse meg a vitatott rendeletet, és

– a Bizottságot kötelezze a jelen fellebbezési eljárás, valamint az elsőfokú eljárás költségeinek viselésére.

16 A fellebbező másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, a költségekről pedig jelenleg ne határozzon.

17 A Bizottság és az Eurofer azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

18 A fellebbezés alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának téves értelmezésén alapulnak.

Az első jogalapról

A felek érvei

19 Az első jogalapjában a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 34–37. pontjában az analóg ország kiválasztása tekintetében tévesen értelmezte az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatát.

20 E jogalap alátámasztására a fellebbező azt állítja, hogy e rendelkezés szövegéből, amely szerint „ha mód van rá, olyan, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik” egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság analóg országként olyan országot köteles kiválasztani, amely ugyanezen dömpingellenes vizsgálat alá esik – amennyiben ilyen ország létezik –, és a „ha mód van rá” kifejezéssel bevezetett egyetlen kivétel az, ha ez az ország nem megfelelő. Ez utóbbi esetben a Bizottságnak meg kell állapítania, hogy ez az ország nem megfelelő, és ki kell fejtenie ennek okait. Az említett rendelkezésből azonban nem következik, hogy az analóg országként való kiválasztáshoz szükségszerűen az ugyanazon vizsgálat alá eső országnak kell a „legmegfelelőbbnek” lennie, ha más megoldások is lehetségesek.

21 A Törvényszék mindazonáltal ilyen értelmezést fogadott el, amikor a megtámadott ítélet 37. pontjában megállapította, hogy a Bizottság helyesen járt el, amikor összehasonlító elemzést végzett az Egyesült Államok és Tajvan között annak meghatározása érdekében, hogy a kettő közül melyik a legmegfelelőbb analóg ország, jóllehet Tajvan – az Egyesült Államokkal ellentétben – ugyanazon vizsgálat alá esett, mint a Kínai Népköztársaság.

22 Mivel lényegében azt állapította meg, hogy ha más megoldások is lehetségesek, az ugyanazon vizsgálat alá eső, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot kell kiválasztani, ha az minősül a legalkalmasabb országnak, a Törvényszék egyrészt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatába az e rendelkezés szövegében nem szereplő további feltételt vezetett be, ami jogi szempontból nem megengedhető, amint az a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) Fellebbezési Testületének 2016. október 6-i, az „Európai Unió – Az Argentínából érkező biodízelre vonatkozó dömpingellenes intézkedések” ügyre vonatkozó jelentéséből (WT/DS473/AB/R, 6.30 pont) kitűnik. Másrészt a Törvényszék által elfogadott értelmezés kiüresítené az említett rendelkezést, mivel okafogyottá tenné az abban előírt jogi kötelezettséget, amely szerint, ha mód van rá, az ugyanazon vizsgálat alá eső országot kell kiválasztani. A legmegfelelőbb analóg ország kiválasztásának kötelezettsége ugyanis már az

alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének első mondatából is következik, ezért nem lehet úgy tekinteni, hogy ezen albekezdés második mondata csupán ugyanazon kötelezettség megismétlésére szorítkozik.

23 A fellebbező azt állítja továbbá, hogy az 1991. október 22-i Nölle ítélet, (C-16/90, EU:C:1991:402), a 2012. március 22-i GLS-ítélet (C-338/10, EU:C:2012:158, 29. pont), és a 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet (C-687/13, EU:C:2015:573), amelyekre a megtámadott ítélet a 30–33. pontjában hivatkozik, olyan helyzetekre vonatkozik, amelyekben nem volt olyan piacgazdaságú ország, amely ugyanazon vizsgálat alá esett volna. Ezek az ítéletek tehát csak az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdése első mondatának értelmezése szempontjából relevánsak – amely az analóg ország kiválasztását szabályozza abban az esetben, ha nincs olyan piacgazdasággal rendelkező ország, amely az ugyanazon vizsgálat alá esne –, ezen albekezdés második mondatának értelmezése tekintetében azonban nem.

24 Végezetül, a fellebbező lényegében úgy érvel, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítélet 37. pontjában kimondottakkal ellentétben az ugyanazon vizsgálat alá eső ország analóg országként történő kiválasztására vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartása nem jár az uniós intézmények arra vonatkozó kötelezettsége megsértésének veszélyével, hogy olyan analóg országot próbáljanak találni, amelyben a hasonló termék árát az exportáló országbeli körülményekkel a lehető leginkább összehasonlítható körülmények között alakítják ki. Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdése második mondatának, és különösen a „ha mód van rá” kifejezés használatának megfelelően ugyanis egy olyan harmadik országot, amely ugyanazok vizsgálat alá esik, nem lehet analóg országként kiválasztani, ha az nem megfelelő, ami akkor állna fenn, ha e harmadik országban az árakat nem olyan körülmények között alakítanák ki, amelyek az exportáló országbeli körülményekkel a lehető leginkább összehasonlíthatók.

25 Ami a Törvényszék által állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazás következményeit illeti, a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a tények kellően egyértelműek ahhoz, lehetővé tegyék a Bíróság számára, hogy az ügyet érdemben maga is eldönthesse. Nem vitatható ugyanis, hogy ebben az esetben volt olyan piacgazdasággal rendelkező ország, amely ugyanazon vizsgálat alá esett, nevezetesen Tajvan. Márpedig a Bizottság soha nem állította, hogy ez az ország nem megfelelő. A Bizottság csak azt állította, hogy az Egyesült Államok megfelelőbb választás volt. Következésképpen a Bizottság jogilag köteles lett volna analóg országként Tajvant kiválasztani, és e kötelezettség be nem tartásának a vitatott rendelet megsemmisítését kell eredményeznie.

26 A Bizottság szerint az első jogalapot mint megalapozatlant, vagy mindenesetre mint hatástalant el kell utasítani. Az Eurofer, amely kétségbe vonja e jogalap elfogadhatóságát – mivel az egy olyan kifogásnak felel meg, amely az első fokon benyújtott keresetlevélben nem szerepelt, és amelyet csak a Törvényszék előtti válasz szakaszában terjesztettek elő – szintén úgy véli, hogy az említett jogalapot mindenképpen el kell utasítani, mivel az hatástalan és megalapozatlan.

A Bíróság álláspontja

27 Anélkül, hogy dönteni kellene az első jogalap elfogadhatóságáról, azt mindenképpen el kell utasítani mint megalapozatlant.

28 E célból emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának első albekezdése szerint a nem piacgazdasággal rendelkező országokból származó behozatal esetében a rendes értéket – az ugyanezen rendelet 2. cikkének (1)–(6) bekezdésében megállapított

szabályoktól eltérve – főszabály szerint egy piacgazdasággal rendelkező harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke, azaz az analóg ország módszer alapján kell megállapítani (2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet, C-687/13, EU:C:2015:573, 48. pont; 2018. február 28-i Bizottság kontra Xinyi PV Products [Anhui] Holdings ítélet, C-301/16 P, EU:C:2018:132, 64. pont). Az említett rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdése első mondata szerint az analóg országot megalapozott módon, a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével kell kiválasztani; míg a második mondata szerint, ha mód van rá, olyan, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot kell kiválasztani, amely ugyanazon vizsgálat alá esik.

29 A fellebbező első jogalapjának alátámasztására előterjesztett érvek az említett 2. cikk (7) bekezdése a) pontja második albekezdése második mondatának elszigetelt értelmezésén alapulnak. Márpedig, amint azt a Bizottság lényegében állítja, ezt a második mondatot ezen albekezdés első mondatának fényében kell értelmezni – a Bíróság ítélkezési gyakorlata által értelmezett módon – mivel ez az első mondat, szemben azzal, amire a fellebbező hivatkozni tűnik, még abban az esetben is releváns, ha egy piacgazdasággal rendelkező ország esik ugyanazon vizsgálat alá.

30 Ebben a tekintetben ebből az ítélkezési gyakorlatból egyrészt az tűnik ki, hogy az analóg ország kiválasztása a közös kereskedelempolitika területén az általuk vizsgálandó gazdasági és politikai helyzetek összetettsége miatt az uniós intézmények rendelkezésére álló széles mérlegelési jogkörbe illeszkedik (lásd ebben az értelemben: 1991. október 22-i Nölle ítélet, C-16/90, EU:C:1991:402, 11. pont; 1997. május 29-i Rotexchemie ítélet, C-26/96, EU:C:1997:261, 10. pont; 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet, C-687/13, EU:C:2015:573, 44. pont).

31 Másrészt az említett ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az analóg országot a kiválasztás idején rendelkezésre álló összes megbízható információ figyelembevételével, nem észszerűtlen módon kell kiválasztani, az uniós bíróságoknak meg kell bizonyosodniuk arról, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező intézményei nem mulasztották el a kiválasztott ország megfelelő jellegének megállapítása céljából lényeges elemek figyelembevételét, és hogy az ügy elemeit kellő gondossággal megvizsgálták, annak érdekében, hogy megállapítható legyen, hogy az érintett termék rendes értékét megfelelő és nem észszerűtlen módon határozták meg. Ennek érdekében az említett intézmények feladata, hogy a felmerülő alternatívák figyelembevételével megpróbáljanak olyan harmadik országot találni, amelyben a hasonló termék árát olyan körülmények között alakították ki, amelyek a lehető legnagyobb mértékben hasonlítanak az exportáló ország körülményeihez, feltéve hogy piacgazdasággal rendelkező országról van szó (lásd ebben az értelemben: 2012. március 22-i GLS-ítélet, C-338/10, EU:C:2012:158, 21. és 22. pont; 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítélet, C-687/13, EU:C:2015:573, 49. és 51. pont).

32 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának második albekezdésétől az következik, hogy amennyiben a rendelkezésre álló megbízható információk alapján több ország kiválasztása lehetséges, a hatáskörrel rendelkező intézmény elvégzi e különböző országok összehasonlító elemzését, és kiválasztja azt az országot, amelyben a hasonló termék árát olyan körülmények között alakítják ki, amelyek az exportáló ország körülményeivel a lehető leginkább összehasonlíthatóak. Ebből a szempontból, ellentétben azzal, amit a fellebbező lényegében állít, az említett albekezdés második mondata nem zárja ki, hogy ez az intézmény ilyen összehasonlító elemzést végezzen – ideértve azt az esetet is, amikor egy piacgazdasággal rendelkező ország esik ugyanazon vizsgálat alá –, és ennek alapján a jelen ítélet 31. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően rendelkezésére álló mérlegelési jogkörében eljárva válassza ki a legmegfelelőbb országot.

33 Az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatából tehát az következik, hogy amennyiben egy piacgazdasággal rendelkező ország ugyanazon vizsgálat alá esik, azt a hatáskörrel rendelkező intézménynek a többi választási lehetőség között megfelelően figyelembe kell vennie, és kellő gondossággal kell megvizsgálnia, hogy ez az ország-e a megfelelő választás. Márpedig a jelen esetben, noha a fellebbező úgy érvel, hogy a Bizottság nem állította, hogy Tajvan nem volna a megfelelő választás, a fellebbező nem vitatta a Törvényszéknek a lényegében a megtámadott ítélet 34. és 35. pontjában szereplő állítását, amely szerint a Bizottság ebben az esetben ezen ország helyzetét a lehetséges alternatívák egyikeként vizsgálta meg.

34 A fentiekből következik, hogy a fellebbező érvelésével ellentétben, és amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 37. pontjában helyesen állapította meg, a Bizottság nem volt köteles Tajvant megfelelő analóg országként kiválasztani kizárólag amiatt, hogy olyan, piacgazdasággal rendelkező harmadik országról van szó, amely ugyanazon vizsgálat alá esett, mint Kína, amiből az következett volna, hogy ezen intézmény akadályozva lett volna a szóba jöhető többi lehetőség figyelembevételében, és az ezen ország és a többi lehetséges ország közötti – beleértve a jelen esetben az Egyesült Államokat is – összehasonlító elemzés annak érdekében történő elvégzésében, hogy a kettő közül meghatározza a legmegfelelőbbet. Bármely ezzel ellentétes értelmezés nemcsak az analóg ország kiválasztása során az intézmény rendelkezésére álló mérlegelési jogkört hagyná figyelmen kívül, hanem – amint arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 37. pontjában helyesen rámutatott – az említett intézménynek a jelen ítélet 32. pontjában felidézett azon kötelezettségét is, hogy a felmerülő alternatívák figyelembevételével olyan, piacgazdasággal rendelkező harmadik országot próbáljon találni, amelyben a hasonló termék árát az exportáló országbeli körülményekkel a lehető leginkább összehasonlítható körülmények között alakították ki.

35 Ezt a következtetést támasztja alá az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1994. december 22-i 3283/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 349., 1. o.) keletkezésének elemzése, amely rendelet az alapvető uniós dömpingellenes szabályok közé bevezette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatában szereplő jogvesztő határidőt. A Bizottság által a 3283/94 rendelet elfogadására tekintettel benyújtott javaslat (COM(1994) 414 végleges) indokolása ugyanis az említett rendelkezéssel kapcsolatban kimondta, hogy az uniós jogalkotó által elfogadott végleges megfogalmazás megegyezik a Bizottság által javasolttal, és hogy az analóg ország kiválasztása során az ugyanazon vizsgálat alá eső ország is „előnyt élvezhet”, feltéve, hogy az megfelel az észszerű alapon meghatározott kritériumoknak, ami azt jelenti, hogy nem áll fenn kötelezettség ezen ország kiválasztására.

36 A fellebbező állításával ellentétben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdése második mondatának a jelen ítélet 32–34. pontjában szereplő értelmezése nem eredményezi azt, hogy ez a második mondat egy abban nem szereplő feltétellel egészülne ki, továbbá ezt a mondatot a hatékony érvényesüléstől sem fosztja meg, hanem az e rendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének egységes értelmezését végzi el.

37 Ebből következik, hogy mivel a Törvényszék semmilyen feltétellel nem egészítette ki az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatát, a fellebbező arra vonatkozó érvét is el kell utasítani, hogy a WTO Fellebbezési Testületének 2016. október 6-i, az „Európai Unió – Az Argentínából érkező biodízelre vonatkozó dömpingellenes intézkedések” ügyre vonatkozó jelentéséből (WT/DS473/AB/R) – amely a WTO-t létrehozó egyezmény (HL 1994. L 336. o., 3. o.) 1A mellékletében szereplő, az 1994. évi Általános Vám- és

Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (HL 1994. L 336., 103. o.) 2.2.1.1. cikkének értelmezésére vonatkozik – az következne, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontja második albekezdésének második mondatába az e rendelkezés szövegében nem szereplő további feltétel bevezetése jogi szempontból nem megengedhető.

38 A fentiekből következik, hogy az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

39 A második jogalapjában a fellebbező úgy érvel, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontját, mivel a megtámadott ítélet 60–65. pontjában azt állapította meg, hogy a gyártási folyamat és a nyersanyagokhoz való hozzáférés Kína esetében megállapított különbségei miatt a rendes érték e rendelkezés alapján történő megállapítása során nem lehet kiigazításokat végezni.

40 A Törvényszék által ebben az ítéletben elfogadott megoldás azt eredményezi, hogy eleve kizárják a MET-hez szükséges feltételeket nem teljesítő, nem piacgazdasággal rendelkező országok exportáló gyártóinak azt a lehetőségét, hogy az ilyen különbségek miatt az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján a rendes érték kiigazítását kérjék, jóllehet a 2012. október 10-i Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener és Shanghai Prime Machinery kontra Tanács ítélet (T-170/09, nem tették közzé, EU:T:2012:531, 123. pont), valamint a 2015. április 29-i Changshu City Standard Parts Factory és Ningbo Jinding Fastener kontra Tanács ítélet (T-558/12 és T-559/12, nem tették közzé, EU:T:2015:237, 110. pont) alapján ezek az exportáló gyártók már elvesztették azt a lehetőséget, hogy e különbségek miatt kiigazítások kérjenek e rendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján.

41 Ez a megoldás, amely lényegében megfosztja az az említett exportáló gyártókat a kiigazítás kérelmezéséhez való jogtól, ellentétes az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás 2.4. cikkével, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének felel meg, és előírja az exportár és a rendes érték tisztességes összehasonlítására, valamint az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló különbségek kiigazítására vonatkozó kötelezettséget. Az „Európai Közösségek – A Kínából származó egyes vas vagy acél kötőelemekre vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” ügyre vonatkozó 2016. január 18 -i jelentésében (WT/DS 397/AB/RW, 5.207 és 5.215 pont) a WTO fellebbezési testülete egyértelműen jelezte, hogy ez a kötelezettség minden dömpingellenes vizsgálatra vonatkozik, azokat is beleértve, amelyekben a rendes értéket az analóg ország alapján határozzák meg.

42 Ezenkívül a Törvényszék álláspontjával ellentétben az a tény, hogy a fellebbező nem nyújtott be MET iránti kérelmet, nem bír jelentőséggel annak meghatározása céljából, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerinti kiigazítás iránti kérelem indokolt-e.

43 Egyébiránt a megtámadott ítélet 60. pontjában a Törvényszék által hivatkozott 2015. szeptember 10-i Fliesen-Zentrum Deutschland ítéletben (C-687/13, EU:C:2015:573, 48. pont) a Bíróság kimondta ugyan, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjának célja annak elkerülése, hogy olyan árakat és költségeket vegyenek figyelembe, amelyek a nem piacgazdaságú országokban használatosak, mivel ezek nem a rendes piaci erők következtében előálló tényezők, azonban nem döntött arról, hogy lehetséges-e a kiigazítás az ilyen jellegű erők – így például a természetes

komparatív előny miatti különbségek – következtében előálló tényezők alapján. Ezt a lehetőséget a megtámadott ítélet 61. pontjában hivatkozott 2015. április 29-i Changshu City Standard Parts Factory és Ningbo Jinding Fastener kontra Tanács ítélet (T-558/12 és T-559/12, nem tették közzé, EU:T:2015:237, 110. pont) sem vetette el.

44 Noha a fellebbező nem állítja, hogy valamely nem piacgazdasággal rendelkező országban megállapított torzulások semlegesítésére kiigazításokat kellene végezni, fenntartja azonban, hogy ez nem zárja ki annak a lehetőségét, hogy az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja vagy 2. cikkének (10) bekezdése alapján kiigazításokat végezzenek az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló, és az említett erőkből következő – azaz nem a torzulások által okozott – különbségek miatt.

45 Ebben a tekintetben a 2016. január 18-i, az „Európai Közösségek – A Kínából származó egyes vas vagy acél kötőelemekre vonatkozó végleges dömpingellenes intézkedések” ügyre vonatkozó jelentésében (WT/DS397/AB/RW, 5.207 és 5.236 pont) a WTO Fellebbezési Testülete kifejtette, hogy noha a vizsgálatot végző hatóság nem köteles kiigazítást végezni a nem piacgazdasággal rendelkező ország gyártóinak és az analóg ország gyártóinak költségei közötti különbségek miatt, ha ez azt eredményezné, hogy ez a hatóság az első ország gyártóinak torzult költségeit újból bevezeti a rendes értékbe, az említett hatóságnak azonban meg kell határoznia, hogy a kért kiigazítás ilyen hatással jár-e, vagy sem.

46 Mivel eleve kizárta a nyersanyagokhoz való hozzáférés és a gyártási folyamat különbségei miatti kiigazítások elvégzésének lehetőségét – noha meg kellett volna vizsgálnia, hogy az ilyen kiigazítás megengedése következtében a torzult költségek újból bevezetésre kerülnek-e és/vagy, hogy e kiigazítás elfogadásának többi feltétele teljesült-e – a Törvényszék megsértette az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontját.

47 A Bizottság és az Eurofer szerint a második jogalapot el kell utasítani mivel az megalapozatlan, és – az Eurofer szerint – mindenképpen hatástalan.

A Bíróság álláspontja

48 A második jogalapjában a fellebbező úgy érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a gyártási folyamat és a nyersanyagokhoz való hozzáférés Kína esetében megállapított különbségei miatt eleve kizárta a kiigazítás elvégzésének lehetőségét a rendes értéknek az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja alapján történő megállapítása során.

49 Ebben a tekintetben a fellebbező által e jogalap keretében kifejtett érvelésből lényegében az tűnik ki, hogy a fellebbező elismeri – amint azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 62. pontjában megállapította –, hogy a Bizottságtól nem lehet olyan tényezők kiigazítását megkövetelni, amelyeket nem a piaci erőkből eredő paraméterek befolyásolnak. Mindazonáltal a fellebbező azt állítja, hogy az ilyen erőkből eredő különbségek miatti kiigazításnak lehetségesnek kellene lennie, és ezt lényegében azzal egészíti ki, hogy a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia, hogy a kért kiigazítások megengedése azzal a hatással járt-e, hogy a torzult költségek a rendes értékbe visszavezetésre kerülnek, azaz hogy e kiigazítások következtében visszavezetésre kerültek-e ebbe az értékbe a nem piaci erőkből eredő paraméterek által befolyásolt költségek, amit a Törvényszék nem tett meg.

50 Ebben a tekintetben rá kell azonban mutatni arra, hogy a megtámadott ítélet 64. pontjában szereplő azon következtetés levonása érdekében, hogy a jelen esetben az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdésének a) pontja szerinti rendes érték megállapításának összefüggésében a gyártási folyamat és a nyersanyagokhoz való hozzáférés Kína esetében megállapított különbségei miatt nem lehet kiigazításokat végezni, a Törvényszék ezen ítélet 63. pontjában megállapította, hogy mivel Kínát a tényállás idején nem lehetett piacgazdaságnak tekinteni, és a fellebbező nem nyújtott be MET iránti kérelmet, semmi nem utal arra, hogy a nem piacgazdasági feltételek között működő vállalkozás nikkelbeszerzését vagy gyártási folyamatát nem befolyásolták olyan paraméterek, amelyek nem a piaci erőkből erednek.

51 Márpedig, amint arra az Eurofer rámutatott, a fellebbező – aki lényegében azt kéri, hogy a nem piaci erőkből eredő tényezőkre tekintettel is lehetősége legyen a kiigazítások elvégzésére – nem vitatja kifejezetten a Törvényszék által a megtámadott ítélet 63. pontjában tett ténybeli megállapítást, amely szerint lényegében nem tűnik úgy, hogy a kért kiigazítások ilyen tényezőkre vonatkoznának. A fellebbező továbbá egyáltalán nem állítja, hogy ez a megállapítás torzítást tartalmazna.

52 Következésképpen anélkül, hogy szükség volna döntést hozni a fellebbező által a jelen jogalap keretében előterjesztett érvek megalapozottságáról, az érvelését el kell utasítani mint hatástalant. Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

53 Ezért a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

54 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

55 E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése szerint – amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

56 Mivel a Shanxi Taigang Stainless Steel pervesztes lett, a Bizottság és az Eurofer kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen fellebbezési eljárás költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások

[i] — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.